Karikatür

SEÇİM GÜREŞİNİN İKİ ASLANI.

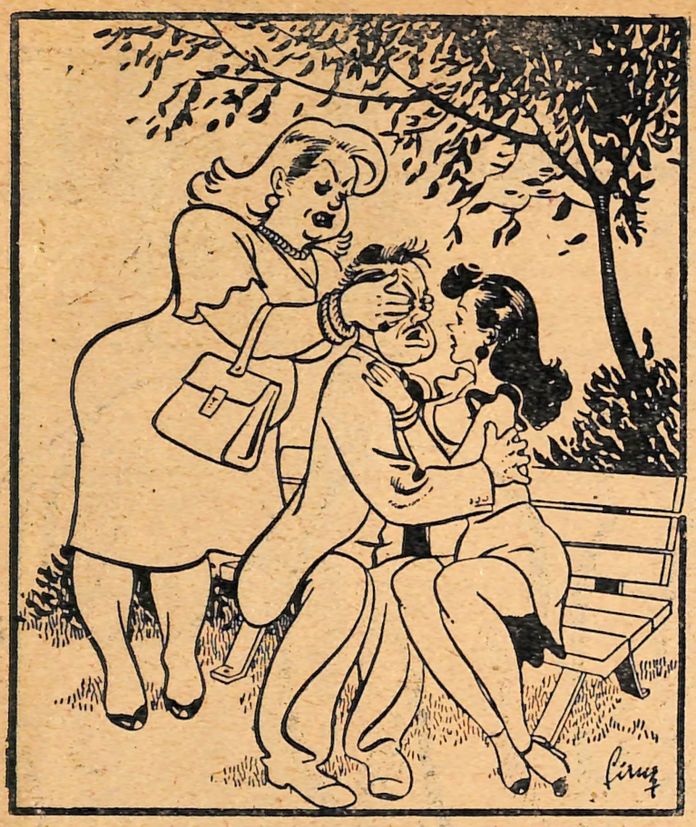

— Bil bakayım, ben kimim?!...

SOĞUKKANLI

Mahallede yangın çıkmıştı. Karı, koca çığlıklar arasında uyandılar. Kadın pencerede kırmızı ışıklar görünce:

— Eyvah! Yanıyoruz... diye haykırdı. Kalk, çabuk kalk!..

Kocası sakin bir adamdı:

— Dur bakalım yahu, dedi. Acle etme, sinirlenme!.. Şimdi itfaiye gelir, yangını söndürür!.

Kadın durur mu? Hemen yataktan fırladı, yatak halile dışarı uğradı. Kocası arkasından bağırıyordu:

— Dur!. Arkana bir şey al. Bu kılıkta dışarı çıkma. Üşüyeceksin!.

On, on beş dakika sonra o da evden çıktı. Yangın karşılarındaki apartımanda idi. Köşe başında toplanan kalabalığa katıldı.

— Geçmiş olsun bayım! Yangın sönüyor.

— Tabii, tabii!.. Fakat gel de bunu kadınlara anlat!.. Bir telâş, bir kıyamet! Bendeniz böyle vaziyetlerde gayet soğukkanlıyımdır. Bizimki beni bir acele uyandırdı, dışarı fırladı. Ben kalktım, elimi, yüzümü yıkadım. Tarandım, giyindim, kuşandım, kravatımı bağladım. Pardösümü aldım; öyle sokağa çıktım.

Dinleyenlerden biri gülerek cevap verdi:

— Çok güzel!. Bir de pantalonunuzu giyseniz tamam olacakmış!..

ADLİ HATA!...

Gece yarısı evime dönerken sokakta sakallı bir adamcağıza rastladım. Büyük bir kapının önünde oturmuştu. Kapının kemeri gerçi yağmura siper oluyordu, fakat karşı sokağın ağzından şiddetle esen karayele karşı onu koruyamıyordu.

Adamcağızın haline acıdım ve sordum:

— Arkadaş, neye oturuyorsun burada?

— Yerim yok...

— Bir otele git...

— Param yok.

— O halde bir sabahçı kahvesinde geceyi geçir.

— Sabahçı kahvesinde adamı bedava oturtmazlar... Kahve içecek param yok. Olsa bile kahveye gideceğime ekmek alır yerim, karnım aç...

Adamcağızın eline bir kaç para verdim. Ayni zamanda sordum:

— Pek âlâ ama, sen güçlü kuvvetli bir adamsın... Nasıl oldu da sefaletin bu derecesine düştün?

O içini çekerek cevap verdi;

— Sorma bayım... Ben bir adlî hataya kurban gittim. Sokakta birile kavga etmiş, başını yarmıştım. En aşağı altı ay hapishanede bedava karnımı doyurmak ve sıcak bir yatakta yatmak hakkımdı. Fakat hâkimler yanıldılar, beni beraet ettirerek sokağa attılar.

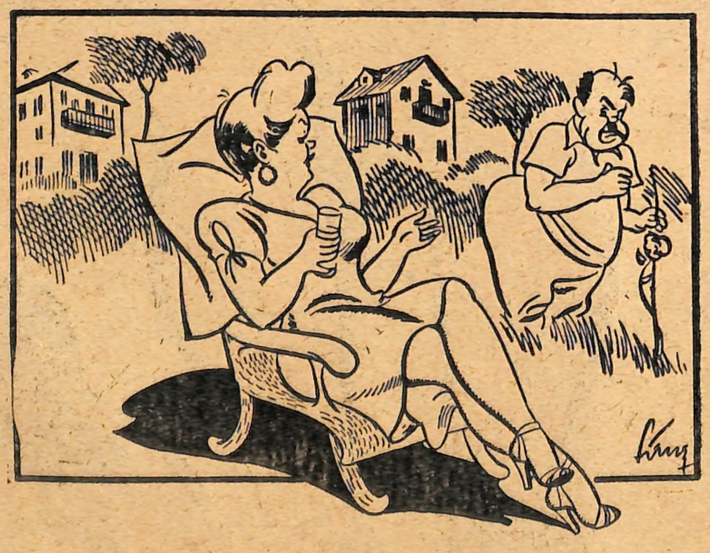

— Kocacığım piyangodan büyük ikramiye çıkarsa bana ne vereceksin?.

— Pasaportunu!...

EFENDİMİZ VE EFENDİNİZ

Otel merdivenlerinden inerken ayağı kaydı, taşlığa kadar yuvarlandı. Garsonlardan biri koşup kaldırdı. Nezaketle sordu:

— Efendimize bir şey oldu mu?.

Müşteri babacan bir adamdı. Gülerek cevap verdi:

— Efendinize bir şey olup olmadığını bilmem! Ama benim sol dizim fena halde ağrıyor!.

BÜYÜK MAHKEMEDE

Avukat M. şüpheli davaların müdafaasile şöhret almış bir hukuk adamıdır.

Bir gün, sokak ortasında ve kırk, elli şahidin önünde adam öldürmüş bir katili müdafaa ediyordu.

— Bay reis, diyordu, şahitlere inanmayın.. Bu adam katiyen masumdur... Şahitler iftira ediyorlar... Namuslu bir adama iftira eden bu insanların cezalandırılması lâzımdır. . Adalet bunu icab ettirir. Evet, katil zannedilen bu adamcağız yeni doğmuş bir masum kadar suçu olmayan bir biçaredir. Onu yalnız âdil mahkemenizin huzurunda değil, Allahın büyük mahkemesi huzurunda da müdafaaya hazırım.

Reis avukatın sözünü kesti:

— Dur azizim dur. Allahın mahkemesi huzurunda onu müdafaa ederken kendini nerede müdafaa edeceksin?

★

ZAMANE ÇOCUĞU

Ömer altı yaşında şeker gibi bir çocuk. Komşu kadınlardan biri (yetmişlik ve çok çirkin!) çocuğu öpmek istiyor. Ömer yanaşmıyor. Kadın sordu:

— Sana beş kuruş verirsem bir öpücük verir misin?

Ömer cevap verdi:

— Beş kuruş bir şey mi?. Ben balıkyağı içmek için bile annemden on kuruş alıyorum!.

BİR MUCİZE MESELESİ...

Bir arkadaş anlatıyordu;

— İsa peygamberin mucizeleri meşhurdur... Bir nefes etti mi, körlerin gözü açılır, kötürümlerin kuru bacaklarına yeniden hayat gelirmiş... Buna belki inanmayacaksınız. Artık böyle masalların modası geçmiş diyeceksiniz. Ben de bu noktada sizin fikrinize iştirak edebilirim. Fakat ben Istanbulda bir şahıs tanıyorum ki İsa peygamberin gösterdiğinden daha parlak mucizeler göstermektedir.

Hep birden gülüştük:

— Yok canım, öyle şey olur mu? Kim bu adam?.

— Bu şahıs, uzun boylu, genç bir belediye zabıta memurudur... Gösterdiği kerametler İsanın mucizelerinden farklı değildir.

— Bu mucizeleri nerede, kimlere gösteriyor?

— Sokakta azizim sokakta... O köşe başında göründü mü, kör dilencilerin gözleri birdenbire faltaşı gibi açılıyor... Yerde sürünen kötürümler yerlerinden fırlıyorlar, o kadar süratle koşuyorlar ki arkalarından sapan taşı yetişmez!

KOTRA — FATURA!.

Bostancıdaki yeni sayfiyesinde güzel bir yaz geçirmekte idi. Mevsimliğine bir de kotra kiralamıştı.

Bir pazar günü deniz gezintisine davet ettiği bir kaç misafirile öğle yemeği yerken bahçe kapısından elinde çantası olan bir adamın girdiğini gördü ve yüreğine indi.

Bu adam, aylardanberi atlatmaya uğraştığı azılı bir alacaklısı idi. İnsafsız nerif onun misafirlerile beraber bulunduğunu haber alarak ansızın bu baskını yapmıştı.

Durulacak zaman olmadığı için yerinden hemen fırladı. Bir ağız kalabalığı ile vaziyeti kurtaracağını umarak ona doğru koştu ve elini uzattı;

— Ne saadet, ne saadet!. Bilmezsiniz, bu ziyaretinizle beni ne kadar mesut ettiniz... Hatırımı mı soruyorsunuz?. Hepimiz gayet iyiyiz... Siz de iyisiniz inşallah... Evimi, bahçemi beğendiniz mi bilmem? Her halde zevkinize uygun geleceğini umuyorum. Geliniz de size yeni kotramı göstereyim.

Alacaklıyı kolundan tutuyor, deniz tarafına doğru sürüklemeğe uğraşıyordu. Fakat adam nazik bir tavırla kendini kurtardı:

— Kotranızı görürüz, dedi, fakat müsaade buyurunuz da ben daha evvel size faturanızı göstereyim.

BERBER DÜKKANINDA

Nizamettin Nazif berbere gitti. İskemleye oturmadan evvel para verdi. Berber:

— Bahşişi peşin almıyoruz efendim!.

Dedi. Nizam da hiç bozmadı:

— Bu bahşiş değil, rüşvet!.

AYNİ FİKİRDE İMİŞ

Yarım saattir kadını takip ediyordu. Yılışık mı yılışık bir adam!. Nihayet kadın dayanamadı. Durdu:

— Rica ederim, beni takip etmeyin!.

Dedi. Beriki cevap verdi:

— Ben de ayni fikirdeyim. Arkanızdan gelmenin faydası yok... Kolunuza gireyim de beraber yürüyelim!.

(SEÇİM MÜNAKAŞALARINDA VURULANLAR ÇOĞALILOR...)

— Hüüüü!... Hüüü!.. Hakkını helâl et karıcığım oy'umu kullanmağa gidiyorum!..

NİYET

Kızın babası, kendisine damat olmak isteyen gence sordu:

— Kızımı almak istiyorsunuz ama, ona böyle bir apartımanda bizim yaşadığımız gibi bir hayat temin edebilecek misiniz?

Delikanlı cevap verdi:

— Tabiî!.. Esasen ben kızınızın hayatını değiştirmek niyetinde değilim ki!.. Ben de bu evde yerleşmek, aranızda geçinip gitmek istiyorum!.

MÜKAFAT

İhtiyar, boğulmak üzere idi. Bağırmak istiyor, sesi çıkmıyordu. Her dalga yüzüne çarptıkça bir kaç bardak su yutuyordu. Nihayet bağırabildi:

— İmdat!. İmdat!..

Kıyıdan geçen bir delikanlı bu sesi duymuştu. Hemen elbisesile denize atladı; ihtiyarı kurtardı. Biraz masaj ve sunî teneffüsle kendine gelen ihtiyar gözlerini açtı. Karşısında kendini kurtaran delikanlıyı görünce:

— Sağol eviât! dedi. Beni yeniden hayata kavuşturdun!.. Kızım nerede?!. Burada mı?.

Tam o sırada o tarafa doğru genç bir kız geliyordu. Babasının halini görünce telâşla koştu. İhtiyar:

— Oğlum, sana ne kadar teşekkür etsem azdır!. dedi. Bu fedakârlığının mükâfatı olarak sana kızımı veriyorum.

Delikanlı döndü, kıza şöyle bir baktı. Sonra ihtiyarı omuzlayıp denize doğru yürümeğe başladı.

İhtiyar bağırdı:

— Ne yapıyorsun, nereye gidiyoruz?.

— Sizi tekrar denize atacağım!

ÇEKİ

Cenazeden dönüyorlardı. İki arkadaş, ölen hakkında aralarında konuşuyorlardı. Biri:

— Zavallı Ahmet! dedi. Çok çekti.

Öbürü başını salladı:

— Yok canım!. Bekârdı..

kusurları tekrarlamayacağımıza dair elimizde bir teminat yok. Binaenaleyh millet oyunu bize vermelidir.

İktidardakiler itiraz ediyorlar:

— Günahımız ne kadar büyük olursa olsun, onu unutturacak büyük bir sevabımız var. Dünya mücadelesinde memleketi harbe sokmadık. Eğer güzel vâtlere kapılıp da mücadeleye atılmış olsaydık yurdumuz perişan olurdu, Türk gençliği harcanırdı ve yuvalarımız yıkılırdı. Harbe girmemiş olduğumuz için bunların hiç biri olmadı. Bizim bu iyi tarafımız kötü tarafımızı unutturamaz mı?

Bu iddiaları dinliyen Türk milleti şimdi düşünmekle meşguldür ve pazar günü kararını verecektir. Bu karar da en doğru karar olacaktır.

Karikatür

— Dün gece sizin evden acaip sesler geliyordu.
— Bizimki intihaptan evvel "oy„ unu kullandı da...

HAFTADAN Haftaya

YARIŞI KİM KAZANACAK?

Bir aydanberi Cumhuriyet Halk Partisi ile Demokrat Parti intihabat hazırlıklarile meşgul oluyorlar. Önümüzdeki pazar günü Türk milleti oyunu kullanacak ve gönlünün istediğini Millet Meclisine gönderecek.

Son zamanlarda parti mücadeleleri öyle bir hal aldı ki iş çığırından çıktı ve âdeta sandalye kavgası halini aldı. Bir tarafta iktidar sandalyesini senelerdenberi işgal edenler var. Onlar diyorlar ki:

— Biz şimdiye kadar memleketi idare ettik. Belki kabahatlerimiz ve hatalarımız olmuştur. Bizim hatalarımızı bize bağışlayınız; çünkü biz bu hataları isteyerek işlemedik. O hataları işlediğimiz zaman acemi idik. Aradan seneler geçti, acemiliğimiz zail oldu. Şimdi artık usta olduk. Binaenaleyh bundan sonra memleketi daha güzel idare edeceğiz. Bizim bu sözümüze inanınız, itimat gösteriniz ve reyinizi tecrübe görmüş bizlerden esirgemeyiniz.

Demokratlar cevap veriyorlar:

— Çok güzel ama, yaptığınız hatalar yüzünden milletin artık size itimadı kalmadı. İşlediğiniz

ADAYLAR ÂLEMİNDE....

— Karıcığım, acaba Pazar akşamı şu güzel elbiseleri giyinmek nasip olacak mı?..

Ankaraya Mektup

EĞLENCE YERLERİ:

Geçenlerde bu seneki İstanbulun yazlık semtlerinin, eğlence yerlerinin ve bilhassa plâjlarının tenhalığını yazmıştım. Bu hal devam ediyor. Evlerin bir kısmı hâlâ müşteri bekliyor ve fiyatlar her gün biraz daha iniyor.

Plâjlarda o, geçen senelerin muhteşem müşterileri parmakla sayılacak kadar az. Kirli sarı boyama saçlı, kirli sarı mayolu ve meşin vücutlu bir kaç dilber (!) le bir sürü çoluk çocuk şimdilik bu yerleri doldurmağa çalışıyorlar... Bana öyle geliyor ki bu sene İstanbulun bu yerlerinde hareket sonbaharda olacak.. Yani şu intihap bitsin, piyasaya bir istikrar gelsin öyle...

DENİZ SAFALARI:

Buna mukabil sandal, şarpi, yole, kotra faaliyetleri çok. Bu teknelerin sahipleri yerli olduğu için mevsim gelir gelmez harekete geçtiler... Ancak bunların da pek zevki yok. Çünkü benzin sarfiyatının tahdidi dolayısile motörleri mühürlü olduğu için bu teknelerin hareketi de yelin üfürmesine ve suyun götürmesine kalmıştır. Halbuki rüzgâr birdenbire durunca bunlar evvelce motörleri çalıştırırlar, kayıp giderlerdi. Şimdi ise, bir kaç saat diye çıkıp rüzgâr durunca bir kaç günde yerlerine dönenlerini bile görüyoruz. Bu sürat asrında hoş sürprizler doğrusu...

UÇURTMALAR:

Rüzgâr dedim de aklıma uçurtma geldi; ben size uçurtmalardan bahsedecektim hani...

En küçük yaştan insanları saran uçurtmacılık hevesi, tatbikatına şeytan uçurtmasile başlar. Şeytan uçurtmasını kim bilmez? Malûm şekilde bükülüp uzunca yırtılmış bir kâğıtla kuyruktan ibaret olan bu nesne ile sokaklarda az mı koşmuş terlemişizdir?.

Biraz büyüyünce iş; üç değneğin çarkıfelek gibi birbirine tutturulup renkli kâğıtlarla kaplanmasından meydana gelenine dayanırdı ve bunun kuyruğu da rengârenk kâğtlardan yapılırdı.

Daha büyüyünce iş de büyür, bu uçurtmaların kıtaları da o nisbette kocamanlaşırdı. Şekillerine gelince; altı köşe, fıçı biçimi, armudî, fener diye anılan biçimleri vardı. İsimlerinden de anlaşılacağı veçhile armudî armut şeklinde olur ve ortasından geçen amudî değneğin etrafında iki tarafı âdeta esnerdi.

Fener şeklindekine gelince, bu kuyruksuz bir nevi tayyare idi. Köşelerin iki yanına renkli kâğıtlardan püsküller veya küçük Japon fenerleri asmak, yahut uçurtmanın altı köşesine dairen mâdar tırtıl yapmak da bir zamanlar âdeta moda idi.

Uçurtmaların büyüklüğüne göre de ipleri olurdu. Meselâ şeytan uçurtması annelerin dikiş kutularından hapazlanan makara tirelerile, küçücük altı köşeler yorgan ipliği ile, bunlar da büyüdükçe ince, kalın, pek kalın biçimlerle uçurulurdu. İki kişinin zor zaptettiği kapı gibi uçurtmaların çok kalın frenk biçimlerile güç zaptedildiğini çok görmüşümdür.

Uçurtma uçurmak hayli belâlı iştir. Komşunun saçağına, yahut bahçesindeki ağacına takılan uçurtmayı kurtarmak çok kere bir kavga mevzuu olur. Hele karambol tabir edilen ve iki uçurtma arasında bir nevi muharebe demek olan uçurtmaları döğüştürmek ise neticede muhakkak yumruğa dayanırdı.

Bugünün gençlerinde uçurtma merakı görmüyorum. Halbuki o ne zevkli, ne hoş şeydir ah bilseler!..

Zaparta

TAVSİYE

Gayet müsrif bir kadına gönül vermişti. Anasının, babasının bu kadınla evlenmesine razı olmıyacaklarını bildiği için evde lâfını bile edemiyordu. Fakat gönlüne de bir türlü hüküm geçiremiyordu. Nihayet gizlice evlendi.

Birkaç gün sonra arkadaşlarından birine dert yandı:

— Neclâ ile evlendim. Fakat annemin, babamın haberi yok. Haber vermeğe de bir türlü cesaret edemiyorum. Acaba ne yapsam?!

Arkadaşı gülümsedi:

— Hiç bir şey yapmana lüznm yok!.. Bir, iki ay sonra düşeceğin sefaleti görerek onlar senin ne halt karıştırdığını anlıyacaklardır.

— Boğazıma kadar borca girdiğim için asmağa karar verdim!..
— Kimi?
— Tabiî borçlarımı!..

Gerzede T. H. :
"Erkeklerin kadınlara karşı duyduğu alâka nisbetinde kadınlar da erkeklere karşı alâka besliyorlar mı?,,

CEVAP :
Hısım, akrabanızdan kadınlara sorarsanız daha samimî ve katî bir cevap alırsınız!

★

Tokatta A. G. :
"Türkçe dersini ve bu dersle alâkalı dersleri bildiğim halde kekemeliğimden dolayı ikmale kalıyorum... Öğretmenin hareketi doğru mu?,,

CEVAP :
Sizi konuşturmağa alıştırmak ve çalıştırmak niyetile hareket ediyorsa, doğrudur.

★

Akıl Hocası

Adanada K. A. :
"1. On bin liralık sermaye ile milyon kazananlar var; ben de hileye sapmadan milyoner olmak istiyorum... Ne yapayım?

2. Para her şeyi halleder derler, ne dersiniz?,,

CEVAP :
1. Böyle bir fikir bedava verilir mi? Evvelâ ortaklık hissesini konuşalım; ondan sonra işe karar verelim...

2. Her şeyi değil ama pek çok şeyi halleder.

Eskişehirde M. B. :
"İnsan, kaç yaşında evlenirse daha iyidir?,,

CEVAP :
Hangi yaşta geçim şartlarını ve bantıyar olabileceği kadını elde ederse...

★

Urfada D. G. :
"Çalışmakta olduğum müessesede, patronun kızını çılgınca seviyorum... Kız bana kıymet vermiyor; ben gönlüme meram anlatamıyorum... Ne yapayım?,,

CEVAP :
Ya kızın kıymet vereceği vasıfları kazanmaya çalışmalısınız; yahut gönlünüze meram anlatmalısınız... Atalarımızın dediği gibi: ya bu deveyi gütmeli; ya bu diyardan gitmeli!..

★

İzmitte A. V. :
"Sevdiğim kız, yalnızken, elimi sıkıyor da kalabalıkta bana yüz vermeyor... Neden?,,

CEVAP :
İyi alâmet... Kızı yalnız bulmaya bakmalı!.

★

Amasyada A. B. :
'Mirasyedi olduğunuz doğru mu?,,

CEVAP :
Mirasyedi değiliz. Fakat mirasyedilerin yanından ayrılmadığımız için, dolayısile, mirasyedi sayılırız.

★

Göztepede Ş. L. :
"1. Yazın geçmesini hiç istemiyorum... Neden?.

2. Başımdan henüz aşk geçmedi... Niçin?,,

CEVAP :
1. Paltonuz yenilenmeye muhtaç olacak da ondan.

2. Aşk, hâlâ başınızda dolaşıyor da onun için geçmemiştir.

Ressam ve Ayyaş Müşteri

Olmadı.

Olmadı.

Gene olmadı.

Ha şöyle!

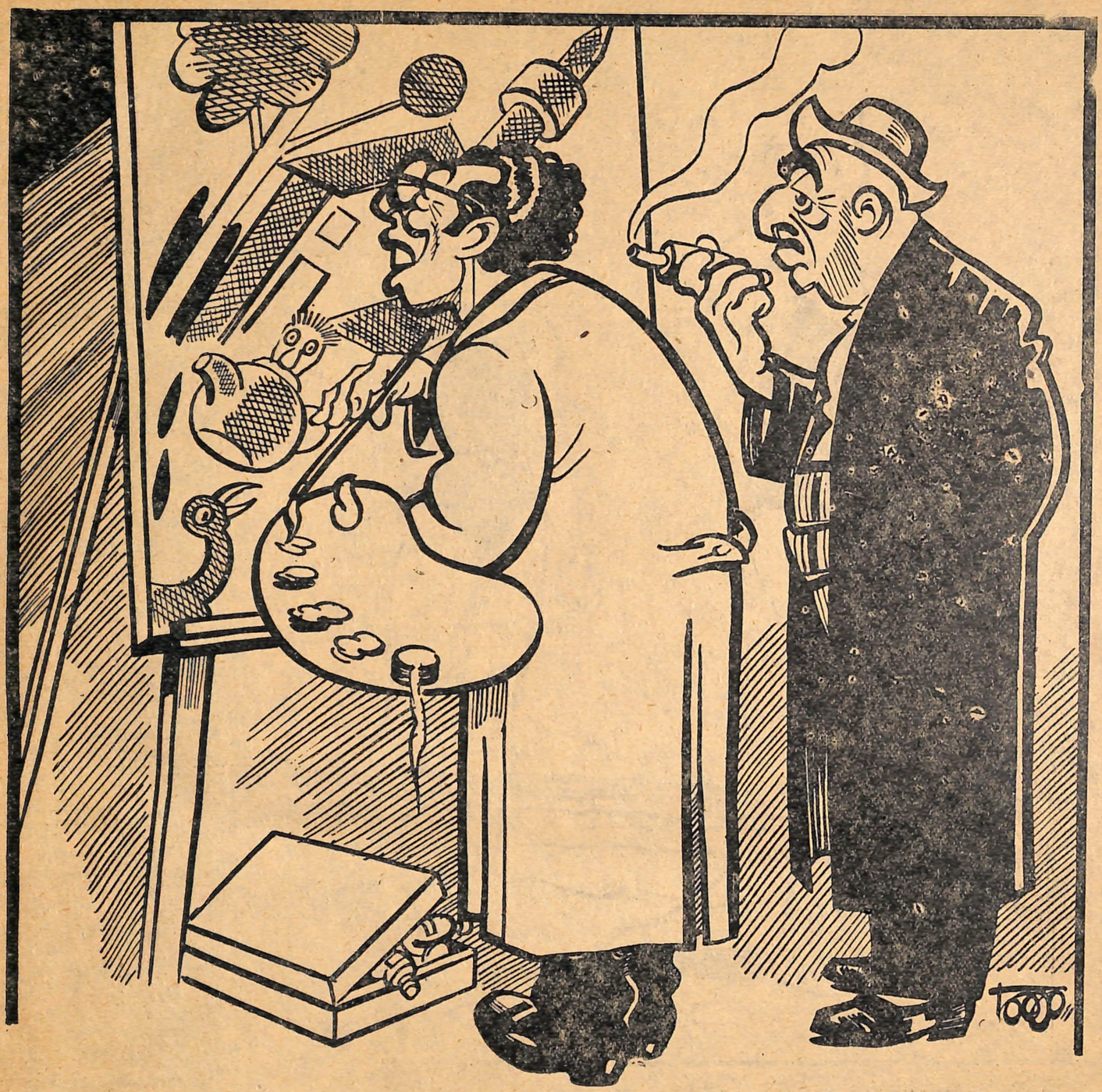

— Sen bu köyü böyle altüst gördün de mi resmini yaptın?..
— Evet, ben köye resim yapmağa gidince partiller köyden yeni ayrılmışlardı!..

Propaganda Marşları

Yazan: ÇAMDEVİREN

C. H. P.

Ün salar Cumhuriyet Halk fırkası adımız,
Demirden kolumuz var, çelikten kanadımız;
Altı yüz yıl elinden tutulmayan milleti
Gök yüzüne çıkarmak başlıca muradımız.

Yirmi beş hamle yaptık yirmi beş yıl içinde,
Parmak ısırmayanlar kalmadı Hindde, Çinde!

★

Eserimiz meydanda: Fabrikalar, trenler,
Çalışıp uğraşanlar, götürüp getirenler...
Madenler işler durur, tezgâhlar mekik dokur,
Hamlemizin hızına gem vuramaz frenler.

Hiç bir fırka ölçemez fırkamızla boyunu...
Kime verir vermeyen bu fırkaya oyunu?..

D. P.

Yirmi üç yıl var ki halk tattı Cumhuriyeti,
Fakat yirmi üç gündür tadıyor hürriyeti.
Duygusu, düşüncesi neyse henüz söylüyor:
Nedir bu memlekette şu geçim vaziyeti?

Nedir vurguncuların yedikleri naneler?
Nedir bu barakalar? nedir şu kâşaneler?..

★

Fabrikalar çok amma mamûlâtı pahalı:
Bir esvaplık kumaşın bedeli iki halı.
Memleket iktisadî bir inkılâp istiyor,
Mehmetçiği, Bedrosu, Salamonu, Mihali...

Plânsız başlayan iş daim yerinde sayar,
Bizde yaparsa yapar plânı Celâl Bayar!.

— **Teklifimi kabul ederseniz sizi kraliçe yaparım.**
— **Sakın ha!. Ben demokratım!...**

Bir Hasta Var..

Yazan: ÇALAPALA

Kâtiple simsar, otelin kapısı önüne birer eski iskemle atıp oturmuşlardı. Biraz evvel kapının önü sulanmıştı. Güneş de karşıki otelin arkasına aştığı için burada akşam serinliği başlamıştı.

Simsar sigara paketini açtı; bir sigara aldı. Sonra paketi kâtibe uzatarak:

— Al bakalım sen de bir tane! Dedi.

Kâtip aldı. O da cebindeki çakmağa el atıp ateş verdi. Simsar tam sigarayı yaktığı sırada sordu:

— Ne var? Pek dertli görünüyorsun!. Yine seninkile kavga ettiniz galiba?!.

Simsar can sıkıntısını anlatan bir tavırla başını salladı:

— Bırak Allahaşkına!..

— Söyle canım, söyle!.

— Dediğin gibi, kavga ettik!..

— Ulan şu karı milleti ile geçinilmiyor vesselâm!.

Simsar lâfı kesti:

— Yok, bu sefer haklı olmasına haklı ya... Benim elimden bir şey gelmiyor!.

— Ne gibi?

— Ne gibi olacak? Karıya bir dediğimizi yapamıyoruz ki!.

— Para meselesi mi yine?.

Simsar filozofça güldü:

— Para girmeyen yere hastalık girer!

— Doğru!.

— Daha kışın bir emprime entari diye tutturmuştu. Yazın alırız dedim. Gel gör ki işler kesatlaştıkça kesatlaştı. Karnımızı zor doyuruyoruz.

Kâtip de dertli dertli başını salladı:

— Nerede bulursun Hacıağaları?!. Onlar da karaborsaya gitti.

— Cumhuriyet gazinosunun yanındaki handa bir doktor var.

— Doktor olduğunu Allah bilir ya, söyle!.

— Dün hanın kapıcısı ile beni çağırtmış.

— Apartıman mı arıyor?

— Yok canım, müşteri arıyor. Bana, sen her gün otellere girip çıkıyormuşsun, dedi. Benim Ayaspaşada hususî hastananem var. Oraya hasta getirirsen sana komisyon veririm.

— İyiya işte... İş çıktı demek!

— Nerden çıktı be Kâmil?!. Nereden bulayım?. Doktora gidecek adam bana mı sorar?.

Kâtip, simsarın cahilliğine güldü:

— Ben de seni iş adamı sanırdım be Mehmet.. Ulan, insan hastayı icadeder!.

Simsar acaip acaip Kâmilin yüzüne baktı:

— Alay etme be kâtip!.

Kâtip doğruldu:

— Ben sana mükemmel bir müşteri bulayım mı?.

— Ayağını öpeyim kâtip!.

— Ama alacağın komisyondan bana da bir rakı içireceksin!.

— Hay hay!.

— Bak turp gibi bir adam nasıl hasta olur, gör!..

Simsar sordu:

— Kimi hasta edeceksin?.

Kâmil, baş parmağile arkasındaki oteli işaret ederek:

— Müşterilerden birini!.

Bu sefer simsarı korku aldı. Alçak bir sesle:

— Zehirliyecek misin?!. diye sordu. Polislik, karakolluk bir iş açarsan ben yokum ha!..

Kâtip alay etti:

— Ulan sen bendeki göze baksana... Öyle enayilere benzer hal var mı bende?..

— Ne bileyim ben?!.

Arkadan bir ayak sesi geliyordu. Kâmil bir göz işareti yaptı, sustular. Aşağıya inen müşterilerden biriydi. Otuz beş yaşlarında Anadolulu bir tüccar... On gündür otelde kalıyordu. Artık piyasadan çekilen Hacıağaların son nümunelerinden biri.

Onu görünce kâtip yerinden fırladı:

— Sabahı şerifler hayırolsun!

— Hayırolsun!..

Kâtip, müşterinin yüzüne bir göz attı:

— Galiba bu gece rahat uyumadınız?. dedi.

— Yooo... Mükemmel uyudum!

— Yüzünüz biraz sararmış da!..

Müşteri, görmeden anlayacakmış gibi, sol elile yanağını okşadı:

— Sararmış mı?..

— Epeyce!.. Gözlerinizin altı da kara!..

Adamın kaşları çatıldı:

— Aynan var mı? diye sordu. Şu yüzüme bakayım bir!.

— Arkanızda duvar aynası var!.

Adam aynanın karşısına geçti. Önünde saksılar olduğu için sokulamadı. Zaten ayna sarımtırak bir ayna idi. Üstünde sinek kakaları dolu idi. Yer yer sır dökükleri de vardı. Adamcağız yüzünü hiç beğenmedi. Kâtip arkasında söyleniyordu:

— Ben bir kaç gündür sizin halinizi iyi görmüyorum ama içinize korku girmesin diye söylemiyorum. Fakat bugün âdeta hastasınız.

Adam tatsız tatsız yutkundu:

— Geceleyin karnım ağrıdı. Dilim damağım da paslı!.

— Bana kalırsa hemen bir doktora gidiniz. Eskitmeye gelmez!.

Adam başını salladı:

— Evet... Hemen bir doktora gideyim.

Sonra birdenbire sordu:

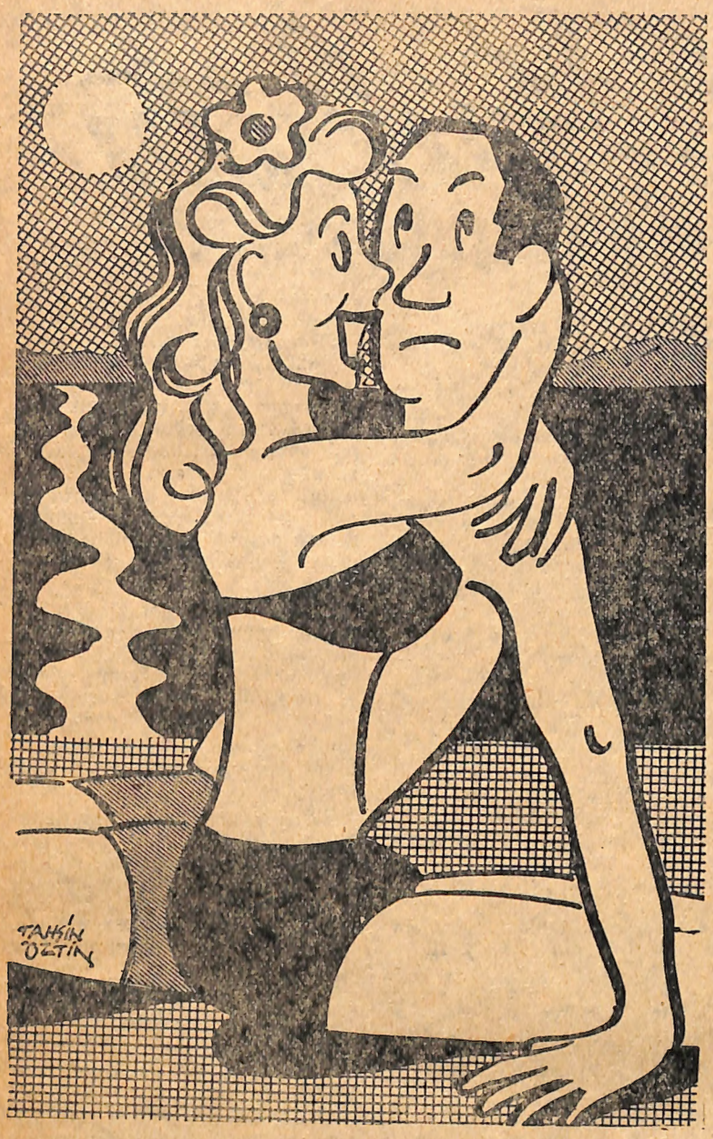

— Hayatımı hayatınıza sevgimle raptetmek arzusundayım!
— Sevgini bir kenara bırak da bir iğne ile raptetmeğe bak!.

— Sizin bildiğiniz bir doktor var mı?.

Kâtip düşündü:

— Doktor çok ama ustasını bulmak lâzım!.. Vallahi hiç de aklıma gelmiyor... Hah!.. Bizim Mehmet doktorların sicillini bilir. Mehmet!..

Kapının önünde ikinci sigarasını yakan Mehmet işi anlamıştı. Arkası dönük olduğu halde kulak kesilmiş, konuşulanları dinliyordu. Döndü:

— Ne var? dedi.

— Yahu sen bütün doktorları tanırsın. İyi bir hekim sağlık versene!..

Mehmet de yerinden kalktı, içeri girdi. Müşterinin yüzüne bakarak:

— Hastasımız değil mi?!. dedi. Yüzünüzden belli!.. Ayakta durmayın. Oturun şöyle!.. Şimdi icabına bakarız.

Adamcağız kendisine gösterilen koltuğa külçe gibi çöktü:

— Amanın! dedi. Dizlerimde de bir kesiklik var!.

— Sıtma çektiniz mi?

— Anadolulu olur da sıtma çekmemiş olur mu?!..

Kâtip lâfa karıştı:

— Fakat bana kalırsa bu sıtma değil... Daha zorlu bir şey!.

Hasta yutkunamıyordu:

— Evet, dedi, sıtma nöbetini bilirim. Bu başka bir kesiklik verdi.

Kâtip, Mehmede yalvardı:

— Kuzum Mehmet, sen beyi iyi bir doktora götür. O senin iyiliğinin altında kalmaz!.

Mehmet darıldı:

— O nasıl lâkırdı kâtip?. İnsaniyet öldü mü?. Ben beyi İstanbulun en büyük doktoruna götüreyim de çabucak iyileşsin.

— Aman kardeşim ne olursa senden olur!.

— Sen hiç merak etme bayım!. Hele şurdan bir telefon edelim. Bakalım muayenehanesine gelmiş mi?..

— Aman!..

Mehmet telefonun başına geçti. Adamcağız derin derin soluyarak konuşmayı dinliyordu. Doktorun yerinde olduğunu öğrenince biraz ferahladı.

Kâtip hemen bir taksi çevirtti. Mehmetle hastayı bindirip uğurladı.

★

Doktor, simsarın çabucak yağlı bir müşteri bulmasından pek memnun olmuştu. Hastaya sordu:

— Neyiniz var?.

— Bu sabaha kadar bir şeyim yoktu. Yalnız geceleyin karnım ağrıdı. Ama sabahtanberi birdenbire fenalaştım. Rengim sarardı. Gözlerim kararıyor. Ağzım çiriş çanağı gibi.

— Bulantı var mı?.

Hasta bir kaç defa dilini şapırdattı. İçinde aşağıdan yukarı doğru bir kabarma hissetti. Ağzını açıp evet bile deyemedi, başile tasdik etti.

— İçki alır mısın?

— Ara sıra!.

— Akşam içmiş miydin?.

Hasta pişman pişman başını salladı:

— On gündür İstanbuldayım. Hemşerilere uyduk, her akşam keyifiz.

— Başka eğlence yerine gittiniz mi?

Hasta utanarak itiraf etti:

— Bir karının evine gittik! Of!...

— Soyun bakayım!.

Doktor hastayı esaslı bir muayeneden geçirdi. Adamcağız meraklı bakışlarla onun ağzından çıkacak bir kelimeyi bekliyordu. Fakat doktor gayet ciddî, hiç konuşmayan bir adamdı. Yalnız soruyor, yazıyor, tekrar tekrar muayene ediyordu.

Hastanın hali bitikti. Ağlamaklı bir sesle:

— Kurtulur muyum dersiniz doktor?.

Diye sordu. Doktor cesaret verdi:

— Tabiî kurtulacaksın. Yalnız... Dediklerimi bir, bir yerine getirmek şartile...

— Amanın ocağına düştüm doktor!..

— Bir kaç gün yatacaksın. Müşahede altında kalman lâzım!.

Hasta oturduğu yerde ayaklarını uzatmış, şimdiden yatalak halini almıştı.

— Ben burada misafirim! dedi. Otel köşelerinde ne ederim?

Allah razı olsun, Mehmet araya girdi:

— Kuzum doktor bey, bu benim hemşerimdir. Kabilse sizin hususî hastanenizde yatırın. Masrafını öderiz tabiî!.

Hasta inliyordu:

— Tabiî, tabiî!. Paralı hastane olursa bakım da başka türlü olur. Amanın doktor!..

Doktor telefon etti; hususî hastanesinde bir yatak hazırlattı.

— Şimdi bir hasta gönderiyorum, yatırın. Ben öğleden sonra geleceğim! dedi.

★

Doktorun hususî hastanesi, yazlığa gittiği için boş kalan apartımanı idi. Hizmetçilerden birini hastabakıcı diye evde bırakmıştı. İlk hastada bizim otel kiracısıydı.

Doktor öğleden sonra geldi. Hastayı bir daha muayene etti Bir takım ilâçlar verdi.

— Bir haftaya kadar çıkarsın!

— Lûtfen sayfayı çeviriniz —

— Bu sabah bizim karının terzisi geldi, paramı almadan şuradan şuraya gitmem! dedi...

— Ne yaptın?

— Ne yapacağım, kendisine bir oda ayırttım, orada yatıp kalkacak!..

Yaz Bulutu

MİZAHÎ ROMAN

Yazan: Ragıp Şevki Yeşim

— 15 —

Heyecandan boğulacak gibi oldum; eğer Tanrı bana bir kuvvet vermiş olsaydı, koşup Handanın o güzel ellerine sarılacak, doya doya öpecektim.

VI

"Rüzgâr eken fırtına biçer,,
Atalar sözü

Akşam yemeğimizi sükûnet içinde yedik...

Karşı karşıya oturmuştuk. Fakat çok az konuşuyorduk. Hizmetçi yemeğimizi getiriyor, bırakıyor, gidiyor, yine geliyordu. Başımı kaldırmaktan çekiniyordum.

Onun kaşları çatıktı. Birbirimizi görüşümüzden henüz yarım saat geçmeden vukua gelen büyük hâdise onu yaralamışa benziyordu. Yahut hâlâ onun tesiri altında idi.

Bir aralık gözlerimi kaldırınca bana baktığını hissettim:

— Yemiyorsunuz! dedi.

— Bilmem, belki de yorgunluk... O kadar sarsıldım ki...

— Trende mi?

— Evet...

Birdenbire içime bir neşe doldu, çatalımı tabağın kenarına bırakarak dedim ki:

— Ne olursa olsun, söylemeliyim Handan hanım, aramızda öyle şiddetli bir çarpışma oldu ki, siz de, ben de hâlâ bunun tesiri altındayız...

Gülmedi, tabağındaki tavuk budunu kesmeğe çalışırken:

— Ne tuhaf, dedi. Siz hâlâ bana, babamın mirasından bahs açmıyorsunuz.

— Babanızın mirası mı?.

— Öyle ya, binlerce liralık bir hisseniz var...

— Fakat siz babanızın en güzel mirası değil misiniz?

— .....

— Buluştuğumuzdanberi hep sizin bahsinizi yapmıyor muyum?

— .....

— Bütün ömrümce sizin masalınızı terennüm etmeyi isterdim.

Hizmetçi geldi, yeni bir tabak yemek daha sofraya bıraktı.

— Biliyorum, diye fısıldadım. Ben şimdi bir ateş böceğine benziyorum. Sizin etrafınızda döne döne bir gün kavruluvereceğim.

— Ciddi mi söylüyorsunuz?

— Konuşan ben değilim ki, gönlüm...

— Fakat... Siz... Henüz daha sizinle konuşalı 12 saat bile olmadı.

— Halbuki bana bir asır gibi geliyor.

Sustu, önüne baktı. Siyah akşam elbisesi içinde, vücudu en canlı ve güzel ifadesile, taptaze dikilmişti. Beyaz boynu, bir kuğu kuşu edasile omuzları üzerinde duruyordu. Yüzüne dokundurduğu hafif boyalarla bol elektrik ışığı altında, bir yağlıboya portrenin güzel kahramanına benziyordu.

Yemeğin sonuna kadar, salonda kahvelerimizi içinceye kadar konuşmadık. Bir aralık kalktı, piyanoya oturdu, hafif, tüy gibi hafif bir hava çalmağa başladı.

Parmakları beyaz tuşlar üzerinde, beyaz güvercin kanatları gibi dolaşıyordu. Gözlerini yumuyor, omuzlarına dökülen saçları dalgalanıyor ve bazan yorgun, bazan canlı bir hal alıyordu.

Ben de gözlerimi yummuştum. Sırtımı verdiğim koltukta derin bir aşk ile kendimi onun parmaklarından fışkıran ve bir orman masalına benzeyen havaya terketmiştim.

Birdenbire döndü, bana baktı:

— Değendiniz mi?.

— Çok...

— Babam da bunu çok severdi.

— Sizi sevdiği kadar mı?

— Evet...

— Ben de...

Ayağa kalktı, birdenbire yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hızla yanıma kadar geldi ve dik dik yüzüme baktı:

— Sanırım ki artık ileri gidiyorsunuz!.

Hayretle doğruldum, ayağa kalktım. Gözlerinin içine doya doya baktım:

— Fakat ne oldunuz?

— Size söylüyorum. Benimle bu şekilde, böyle mânalı konuşmayınız. Eğer fena bir fikriniz varsa onu kendinize saklayınız.

— Fakat... Ne oldu, anlamıyorum ki?...

— Hâlâ soruyorsunuz, bana kendinizi başka bir şekilde göstererek istediğinizi yapmak mı istiyorsunuz?

— Fakat Handan hanım...

— Hayır, tutmayınız...

— Ben tutumuyorum. Bana, sizin sihriniz kuvvet veriyor. Hayır, çırpınmayınız, çünkü kurtulamazsınız.

Kollarını omuzlarına yakın yerlerinden kavramıştım, parmaklarım ılık bir yumuşaklık içine gömülmüştü. Bütün çırpınmalarına rağmen bir santim bile benden sıyrılamıyordu:

— Bırakınız beni..

— Yavaş söyleyin, bağırmayın...

— Fakat... Ah, bırakın!.

— Böyle ne kadar güzelsiniz, böyle ne kadar muhteşemsiniz. Biri gelse de sırtıma bir hançer saplasa ve beni böyle sizin karşınızda, gözlerinize bakarken öldürüverse... Ah bu ne güzel ölüm olur. Handan!..

— Beni... bırakınız... Allahaşkına...

— Yarabbi, sizin karşınızda ben bu dünyayı baştan başa avuçlarım içine alacak kadar kendimi kudretli görüyorum.

İsyanı bir balon gibi sönüverdi. Artık sadece fısıldıyordu. Vücudunu kollarıma bırakmış, başı geriye düşmüş, gözleri yarı kapanmıştı:

— Bana... acıyın, bırakın... beni!... diye fısıldadı:

— Hayır, dedim. Hayır... Siz benimsiniz. Ömrümüzün sonunakadar benimsiniz...

Burunlarımız birbirine değdi. O zaman şiddetli bir cereyana maruz kalmış gibi titredi. İkimiz de sonsuz ve tatlı bir boşluk içinde yuvarlanıyorduk. Dudaklarımız birbirini orttüğü anda yavaşça inledi ve gözlerini açıp, uzun uzun gözlerime baktı ve sonra yeniden gözlerini kapadı. Omuzlarından düşmüş olan kollarını kaldırdı, evvelâ sırtımı, sonra boynumu doladı.

Bu öyle bir andı ki, bir kaç saniye içinde ben, yer yüzünde yaşadığımı unutuvermiş, kendimi kaybetmiş, yok oluvermiş, derin ve vahşi güzellikteki uçurumlara, yeşille mavi karışığı parlak bir renkle çalkanan denizin derinliklerine inmiş, yedi kat göklere yükselmiştim.

Vücudu kollarımın ve parmaklarımın arasında, bir yavru tavşan gibi kayıyor, oynuyor ve burnum onun güzel burnundan en güzel kokuları alıyordu.

Bir an için dudaklarımız birbirinden ayrılınca, gözlerini açtı, kendisini çekmeden:

— Ah! diye inledi.

— Ne kadar da sıcaksın! dedim.

— Ah, beni bırakın!... diye fısıldadı.

— Fakat niçin? Sizi delicesine seviyorum ve siz de bana bir kuvvetle bağlısınız. Bir kuvvet, belki de Tanrının bir kuvveti bizi birbirimize bağlıyor.

— Arkası var —

HİKÂYE — 9 uncu sayfadan devam —

dedi. Bir hafta sırtüstü yatacaksın. Arasıra balkona çıkabilirsin.

Hasta usulcacık sordu:

— İçkiden mi, kadından mı?

— Hayır ama... Bir zaman içkiye, kadına perhiz lâzım!..

Hasta verilen ilâçları aldı. Bitkin bir halde yatağa uzandı. Piresiz, tahta kurusuz bir yatakta, otel gibi tramvay caddesinde olmadığı için gürültüsü de az olan "Hususî hastane,, de öyle rahat bir uykuya daldı ki!.. Gözlerini açtığı zaman akşam olmuştu.

— Hemşire!.

Diye seslendi. Balkonda roman okuyan hizmetçi kadın geldi. Sürmüş, sürüştürmüş, takmış takıştırmıştı.

— Karnım açıktı hemşire!.. dedi.

— Yemeğiniz hazır!.. Getireyim.

Doktor iyi adamdı. Kuvvetli yemekler vererek hastasını çabucak ayağa kaldıracağını söylemişti. Çorba, pirzola, pilâv, kompostо vermişti. Bunların hepsini sildi, süpürdü.

İlâçlarını da aldı, tekrar yattı.

On günlük hovardalığın yorgunlukları bu yumuşacık yatakta çıkacaktı. Sabahleyin uyandığı zaman hemşireye daha iyi olduğunu söyledi. Biraz sonra doktor geldi. Hatır sordu. Öğleden sonra tekrar geleceğini söyleyip gitti.

Allah razı olsun hemşireden!. Yemekleri doktorun musaade ettiğinden de fazla getiriyordu. İki, üç gün sonra o kadar anbaşlar ki doktor hastaneye uğramasa daha çok memnun olacaktı.

Beşinci gün doktor onun hayatından pek memnun olduğunu farketti.

— Bak, maşallah yanakların pancar gibi oldu!. dedi. Ben demedim mi sana, bir haftada bir şeyciğin kalmayacak... Memnunsun ya?!..

Hasta keyifli keyifli sırıttı:

— Sayenizde doktorcuğum! İyi olmasına iyi oldum ya, ziyanı yok, daha bir kaç gün yatarım.

Ve... gözile hastabakıcıyı işaret ederek doktora:

— Ben akşam perhizi de bozdum ama, dedi, hiç bir zararını görmedim!.

Hizmetçi kız elile mendilini çekiştirerek önüne bakıyordu.

Çalapala

3 Kadından 2'si fesna renkte bir pudra kullanır.

VE BU SURETLE ONLARI YILLARCA YAŞLANMIŞ GÖSTERİR
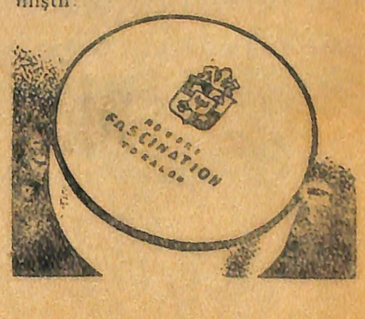
Tokalon Fascination pudrasının yeni renkleri. (Chromoscope) âleti sayesinde bilhassa teniniz için âzami bir sıhhat ve itina ile seçilmiştir.